

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: V. D.**, nar. „X“, „X“, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Loučkem, advokátem AK LOUČEK & SUCHÝ, se sídlem Pod Nemocnicí 2381, Louny, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2012, č.j. 578/UPS/2008-9, JID 120318/2011/KUUK/Duch,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2012, č.j. 578/UPS/2008-9, JID 120318/2011/KUUK/Duch, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, stavebního úřadu, ze dne 4.11.2008, sp. zn. MUNL/18937/SU/A, kterým byla na základě žádosti L. K. a L. K. dodatečně povolena stavba „Stavební úpravy – vestavba podkroví v rodinném domě č.p. 362 v ul. Na Poříčí v Lenešicích“ na st.p.č. 344 v katastrálním území Lenešice.

Žalobce uvedl, že ve stavebním řízení vznesl námitku občanskoprávní povahy spočívající v tom, že situování dnes již realizované stavby (včetně dvou vikýřů) považuje za imateriální imisi pohledem, tedy za takový mimořádný případ, kdy mu jako vlastníkov

sousední nemovitosti bude provedením stavby soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí. Původní rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42, s tím, že se správní orgán se vznesenou odvolací námitku řádně nevypořádal. Žalobce trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí touto vadou trpí opět.

V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán dospěl k závěru, že v daném případě nejde provedenou stavební úpravou o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a uvedenou námitku správní orgán shledal jako nedůvodnou. Žalobce uvádí, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se sice formálně s uvedenou odvolací námitkou vypořádalo, avšak fakticky tak učinilo pouze paušálním konstatováním absence obtěžování mimořádného, převyšujícího míru přiměřenou poměrům v souvislé zástavbě. Tento závěr však nebyl správním orgánem prvního stupně nijak odůvodněn, a to ani skutkovými zjištěními (přesto, že ve věci proběhlo v prvním stupni místní šetření spojené s ústním jednáním), ani právním hodnocením. Žalobce poukázal na skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí je tato otázka nedostatečně odůvodněna. Žalovaný pak jako odvolací orgán nemůže nahrazovat činnost správního orgánu prvního stupně, neboť právě a výhradně správní orgán prvního stupně musí učinit náležitá skutková zjištění a právní hodnocení. Žalobce trvá na tom, že v daném případě správní orgán prvního stupně žádná skutková zjištění a právní hodnocení neučinil, tedy už jenom z tohoto důvodu mělo být prvoinstanční rozhodnutí zrušeno. Žalovaný se sice dle žalobce snaží přibližným rozměrovým popisem situace v dané věci konstatovat určitá skutková zjištění, která pravděpodobně učinil z dokumentace obsažené ve spise ke stavebnímu řízení. V samotném rozhodnutí není o zdroji těchto skutkových zjištění žádná zmínka. Žalovaný rovněž pouze obecně uvádí, že v daném případě se jedná o plně zastavěnou část obce a konstatuje, že navrhovaná stavba splňuje požadavky § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a to opět přibližným rozměrovým popisem situace. Žalobce však trval na tom, že tato skutková zjištění a právní hodnocení měl činit právě správní orgán prvního stupně, nikoli žalovaný. Dle žalobce tímto postupem žalovaného vlastně přišel o odvolací instanci.

Dále žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou, že nebyla zvažována jiná varianta řešení stavby. Jedinou úvahou prvostupňového orgánu, kterou převzal i žalovaný, bylo, že přijatým řešením stavby nedojde k situaci, která by byla v daném typu zástavby neobvyklá a vybočovala by z obecně požadovaných standardů. Tento závěr však dle žalobce postrádá jakýkoliv odkaz na zjištění skutkového stavu a znění příslušných právních, zejména hygienických norem.

Dále poukázal žalobce na skutečnost, že nikterak nebyla posouzena možnost opatřit okna neprůhlednou folií a nadezdívky stávající dělicí zdi. K uvedené skutečnosti žalovaný pouze odkázal na skutečnost, že žalobce tyto možnosti při ústním jednání odmítl a odkazem na skutečnost, že s ohledem na návrhový charakter řízení nemohl o těchto stavebních úpravách rozhodnout, když nebyly součástí návrhu předloženého stavebníky. Žalobce trval na tom, že pokud by žalovaný prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, není vyloučeno, že v novém projednání by eventuálně upravený návrh stavebníka již obsahoval taková opatření, jejichž realizací by objektivně nedocházelo k imateriálnímu imisím pohledem na pozemek žalobce.

Žalobce trval na tom, že v důsledku povolené stavby bude docházet k imateriálním imisím pohledem na jeho pozemek a že se jedná o mimořádný případ, kdy mu těmito emisemi

bude soustavně závažně narušováno soukromí. Žalobce nemá v důsledku střešních oken a vikýřů ve svém domě a na své zahradě žádné soukromí.

Žalovaný ve svém vyjádření trval na tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo plně respektováno rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42, a rozhodnutí bylo řádně a dostatečně odůvodněno. Dále uvedl, že občanskoprávní námitka žalobce, kterou tento uplatnil v rámci správního řízení, byla dle žalovaného vypořádána v souladu s ustanovením § 114 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), tedy v rámci působnosti stavebního úřadu. Prvoinstanční správní orgán se prokazatelně pokoušel o dosažení dohody mezi jednotlivými účastníky řízení. Jelikož ovšem k dosažení dohody nedošlo, nezbylo stavebnímu úřadu nic jiného, než posoudit předmětnou občanskoprávní námitku žalobce s ohledem na stavebně technické parametry dané stavby a její okolí a učinit si o ní úsudek. Dále žalovaný uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu vyplývá, zkoumal tento rovněž přiměřenost obtěžování žalobce, jakožto vlastníka sousední nemovitosti, a to ve smyslu § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Správnost této jeho úvahy následně přezkoumal žalovaný v odvolacím řízení a dospěl k závěru, že tuto rozhodně nelze považovat za vybočující z mezí správního uvážení. Jakkoli totiž žalobce může nastalou situaci subjektivně pociťovat jako jeho obtěžování, nelze v žádném případě hovořit o obtěžování mimořádném, převyšujícím míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě. K podpoře svých názorů odkázal žalovaný na závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2000, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, a Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2010, č.j. 7 As 13/2010-158.

Rovněž námitku žalobce, spočívající v tvrzení, že odvolací správní orgán neoprávněně nahradil činnost správního orgánu prvního stupně, považuje žalovaný za nedůvodnou. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42, vrátil projednávanou věc k dalšímu řízení právě žalovanému. Prvoinstanční správní rozhodnutí nebylo zrušeno, neboť soud dospěl k závěru, že na něj vytýkaná nezákonnost nedoléhá. Žalovaný při svém novém rozhodování vycházel ze shodných skutkových zjištění jako prvoinstanční správní orgán a ani svým právním hodnocením dané situace neučinil své rozhodnutí nikterak překvapivým.

Dále žalovaný poznamenal, že pokud jde o argumentaci žalobce poukazující na další možné varianty dispozičního řešení předmětné stavby, nezbývá žalovanému než odkázat na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se s obsahově totožnými námitkami vypořádal a žalobce tak byl seznámen s tím, že stavební řízení je řízením návrhovým. Ani žalobce, ani stavební úřad nemůže navrhopvat a posuzovat jiné varianty, které považuje za „vhodnější“ než je záměr předkládaný žadatelem.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval stručnou replikou, ve které zdůraznil, že žaloba vytýká správním orgánům především vadný procesní postup, který měl jednak spočívat v tom, že správní orgány si v rámci správního řízení nevytvořily procesně řádným postupem dostatek podkladů, a to především skutkových, k tomu, aby vůbec mohly na daný případ eventuálně aplikovat příslušnou judikaturu a správně rozhodnout, a jednak v tom, že žalovaný nerespektoval závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a replice. Zdůraznil, že žalobce trvá na tom, že realizovanou stavbou

dochází k nepřipustné imateriální imisi pohledem. Uvedl, že žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že se nejedná o poměry vybočující místním poměrům. Uvedl, že dle žalobce prvostupňový orgán své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil, pokud se jedná o míru obtěžování pohledem, přičemž své závěry ani nepodložil skutkovými zjištěními. Toto pochybení nemohlo být odstraněno žalovaným v odvolacím řízení.

Při tomtéž jednání soudu pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí plně respektovalo závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem obsažené v rozsudku ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42. Rovněž podotkl, že v daném případě byly dodrženy i odstupové vzdálenosti staveb a stavby od vlastnické hranice ve smyslu vyhl. 501/2006 Sb.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměr správce poplatku soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze poplatkové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K předmětné věci soud poznamenává, že předchozí rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce zdejší soud zrušil rozhodnutím ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42. V tomto rozhodnutí soud konstatoval, že námitka imisí pohledem je námitkou, se kterou se musí správní orgány v rámci stavebního řízení řádně vypořádat, a to i ve vztahu k případným budoucím imisím pohledem. Soud v tomto rozhodnutí zdůraznil, že hodnocení námítky musí být opřeno o konkrétní skutečnosti a hodnocení zjištěného skutkového stavu.

Prvoinstanční správní orgán se v původním (výše zmíněným rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42 nedotčeným) rozhodnutí k otázce imateriální imise pohledem vyjádřil v tom smyslu, že provedenou stavební úpravou nejde o obtěžování mimořádné převyšující míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 občanského zákoníku a že vzhledem k umístění nemovitostí ve vlastnictví žalobce v plně zastavěné části města je vyloučení nahlížení na pozemky a do oken staveb fakticky nemožné. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí závěr, že v daném případě nelze považovat umístění vikýřů za skutečnost, kterou by docházelo k nepřiměřenému obtěžování žalobce imateriální imisí pohledem ze stavby stavebníků, potvrdil, argumentaci rozšířil a podložil ji argumentací založenou na uvedení vzdáleností mezi nově postavenými vikýři a obytnou budovou žalobce a poukazem na ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

Žalobce v podané žalobě namítal, že došlo postupem žalovaného ke zkrácení jeho práva na dvojinstančnost řízení, neboť skutková zjištění a právní hodnocení měl učinit správní

orgán prvního stupně a nikoli žalovaný. K tomuto žalobcem tvrzenému porušení dvojinstančnosti soud uvádí, že neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacím orgánem, nikoli, že každý závěr musí být vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před správním orgánem prvního stupně. Na tomto místě soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2003, č.j. 7 A 124/2000-39, podle kterého správní řízení tvoří jeden celek a vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v odvolacím řízení. Obecně tedy není v rozporu se zákonem, když druhostupňový orgán ve svém rozhodnutí odůvodnění ve vztahu ke konkrétní námitce upřesní či doplní. Tuto námitku žalobce tedy shledal soud jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný s předmětnou námitkou imisí pohledem vypořádal pouze paušálním konstatováním absence mimořádného obtěžování převyšujícího míru přiměřenou poměrům v souvislé zástavbě.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 3 a 4 v tomto směru uvedl: *„V projednávané věci jde o nemovitosti umístěné v plně zastavěné části obce, kde nelze dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken nebo na pozemek. Podle zjištění odvolacího orgánu není nemovitost ve vlastnictví odvolatele v bezprostřední blízkosti nemovitosti stavebníků. Víkře jsou od hranice pozemku odvolatele vzdálené cca 4 až 5,3 metru. Okna jsou svou funkcí určena k osvětlení místností denním světlem, k oslunění a tedy umožňují uživatelům výhled ze stavby. Při posuzování vyhlížení z oken každého rodinného domu nelze předpokládat, že jeho uživatelé budou soustavně vyhlížet na pozemek souseda. Vždy se jedná jen o občasné vyhlížení v důsledku užívání stavby, nikoliv soustavnou činnost. I když tento stav může odvolatel pociťovat ve srovnání s dosavadním stavem jako obtěžování, nejde o situaci neobvyklou, která by vybočovala z obecně požadovaných standardů. Těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet, nelze zpravidla uložit, aby provedli taková opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Pokud se odvolatel cítí obtěžován pohledem, musí si opatření, aby tomuto bylo zabráněno, provést na své straně například pořízením záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod. Vlastník nemovitosti si nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v sousedství, která by snížila míru jeho soukromí. Vlastník nemovitosti totiž vůči sousednímu pozemku „nevydržuje“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu. V daném případě se odvolací orgán shoduje s názorem prvoinstančního orgánu, že provedenou stavební úpravou nejde o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům ve smyslu ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Samotným provedením stavebních úprav nejde o rušení vlastníků sousedních nemovitostí, tím mohou být pouze účinky stavby, které stavební úřad posuzuje v územním nebo stavebním řízení na základě obecných technických požadavků na výstavbu. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v § 25 stanoví vzájemné odstupy staveb. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení nesmí být vzdálenost mezi rodinnými domy, je-li mezi nimi volný prostor, menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. V daném případě byly oba požadavky dodrženy. Dům stavebníka je od domu odvolatele vzdálen minimálně 17 m, tedy více jak dvojnásobně překračuje vyhláškou stanovenou vzdálenost, čímž je možnost nahlížení omezena, a od hranice pozemku odvolatele, nejbližším místě cca 2,7 m. Námitka obtěžování*

pohledem a nahlížení do obytných místností odvolatele byla vzhledem k uvedenému shledána jako nedůvodná.“

Z uvedené citace jednoznačně vyplývá, že žalovaný k hodnocení předmětné otázky porušování soukromí žalobce imisemi pohledem nepřistoupil pouze formálně a neomezil se pouze na paušální konstatování absence obtěžování mimořádného, ale při hodnocení dané námitky vycházel z místních poměrů, charakteru zástavby, vzdálenosti předmětných vikýřů od obytné budovy žalobce a vzdálenosti povolované stavby od hranice pozemků žalobce a stavebníků. Současně žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl odkaz na právní předpis upravující požadavky na využívání území a s odkazem na vzdálenosti staveb dovodil, že povolovaná stavba není v rozporu tímto právním předpisem.

Argumentace, kterou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí použil, je pak v souladu se závěry obsaženými v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2000, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2010, č.j. 7 As 13/2010-158, na což žalovaný poukázal i ve svém vyjádření k žalobě.

Z výše citované argumentace rovněž dle soudu jednoznačně vyplývá, že správní orgán plně respektoval závěry soudu obsažené v rozsudku ze dne 27.4.2011, č.j. 15 Ca 154/2009-42, když se řádně zabýval občanskoprávní námitkou žalobce týkající se imateriálních imisí pohledem a své závěry opřel o konkrétní skutečnosti a o hodnocení zjištěného skutkového stavu.

S přihlédnutím k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tato námitka žalobce je nedůvodná.

Dále žalobce namítal, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí není patrný zdroj skutkových zjištění týkajících se rozměrového popisu situace ve vzájemné poloze povolované stavby a obytné budovy žalobce.

V tomto směru soud konstatuje, že skutečně ze samotného odůvodnění není patrné, jak správní orgán zjistil prostorové uspořádání a vzájemné vzdálenosti staveb a vzdálenosti povolované stavby od hranice pozemků stavebníků a žalobce. Součástí obsahu správního spisu jako součást stavební dokumentace je však snímek z katastrální mapy, který je vyhotoven v konkrétním měřítku (1:738). Z tohoto snímku katastrální mapy pak lze zjistit žalovaným správním orgánem uváděné údaje týkající se prostorové dispozice jednotlivých dotčených staveb a vlastnických hranic pozemků v dostatečné přesnosti pro posouzení předmětné otázky imisí pohledem. V daném případě dle soudu nebránilo žalovanému nic v tom, aby vycházel při hodnocení prostorové situace v dané oblasti ze snímku katastrální mapy založeného ve správním spise. Správní orgán pak za situace, kdy obsahem spisu byl podklad dokládající dostatečným způsobem skutkový stav ve vztahu k prostorové dispozici jednotlivých staveb a vlastnických hranic pozemků nebyl povinen v předmětné věci provádět místní šetření, zvláště pokud jej žádný z účastníků nepožadoval.

Dále soud konstatuje, že skutečnost, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nespecifikoval pramen, z něhož zjistil prostorovou dispozici dotčených nemovitostí, není dle soudu za situace, kdy obsahem správního spisu je podklad dokládající dané skutečnosti, důvodem, který by mohl způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím k obsahu správního spisu dospěl soud k závěru, že správní orgán při posuzování otázky imateriálních imisí pohledem vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který měl podklad v obsahu správního spisu.

Žalobce dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou, že nebyla zvažována jiná varianta řešení stavby. Tato námitka zcela úzce souvisí s další námitkou žalobce, že nebyla posouzena možnost opatřit okna neprůhlednou folií a možnost nadezdívky stávajícího plotu.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí na straně 4 jednoznačně vyplývá, že oběma těmito námitkami se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval. Správní orgány se v rámci správního řízení pokusily ve sporné záležitosti zprostředkovat dohodu mezi účastníky. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že stavebníci ve vyjádření ze dne 10.10.2008 navrhly opatření oken ve vikýřích neprůhlednou průsvitnou folií či zvýšení stávající zdi, která odděluje jejich pozemky. Z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 16.10.2008 jednoznačně vyplývá, že s žádným z navrhovaných opatření žalobce nesouhlasil. K dohodě mezi účastníky řízení tedy nedošlo. Stavebníci následně nikterak nezměnili obsah svého podání, a proto stavební úřad v daném případě vázán návrhem účastníků musel posuzovat žádost o dodatečné povolení v tom stavu technického řešení, jak jej původně stavitelé navrhly. Na svou vázanost původním návrhem stavebníků žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně odkazoval. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný v rámci odvolacího řízení neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí k odvolání žalobce, vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Jak již soud zdůraznil výše, neshledal, že by tímto postupem byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení a že by tím došlo nezkrácení práv žalobce.

Spekulace žalobce, že není vyloučeno, že v případě zrušení prvoinstančního rozhodnutí žalovaný by mohlo dojít k upravení návrhu stavebníka, takovým způsobem, který by žalobci více vyhovoval, je v daném případě zcela irrelevantní za situace, kdy nebyl dán důvod pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve věci.

I tyto námitky tedy shledal soud jako zcela nedůvodné.

K tvrzení žalobce, že v důsledku povolené stavby bude docházet k imateriálním imisím pohledem na jeho pozemek a bude narušováno jeho soukromí, soud s odkazem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího soudu uvádí, že je na samotném žalobci, aby v případě, že imise pohledem považuje za tak obtěžující, že je nemůže snášet, aby na své náklady provedl taková opatření, která by tomuto obtěžování zabránila (pořízení záclon, závěsů, žaluzií, či neprůhledného plotu).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová